

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Wij kunnen echt niet tegen onrecht. Er zit geen redelijkheid in de maatregelen en ook mogen we er niet over praten of discussiëren. De sfeer is zo verziekt op school en iedereen lijdt er onder. Als we de schrijnende situatie niet blootleggen en iedereen slechts uit angst voor de consequenties maar mee blijft doen, dan zal de situatie zo blijven.

Toen corona Nederland in beslag nam, zaten wij vlak voor ons examen. De lessen werden gestaakt en vanaf 15 maart zaten wij zonder onderwijs thuis. Als je voor de eerste periode voldoende stond, dan hoefde je niet eens meer examen te doen. Maar voor kinderen die nog punten op moesten halen was dit een hele stressvolle tijd. Wij zelf hebben dus geen examen gedaan maar dus ook geen klassenfeesten, examenstunt, schoolreisje, gala en diploma uitreiking. Totdat we in september zouden beginnen aan het MBO Sint Lucas te Eindhoven hebben we niks gedaan en vrijwel geen contact gehad met leeftijdsgenootjes, omdat de meeste ouders door de media in angst zijn gebracht en hun kinderen daardoor niet meer mochten afspreken. Deze periode duurde een half jaar en we waren nog nooit zo blij geweest dat in september de scholen dan weer eindelijk begonnen en wij aan onze nieuwe opleiding konden starten, nieuwe vrienden leren kennen en ons zelf ontwikkelen op deze school die bekend stond dat je daar jezelf kon zijn, eigenheid en ruimte om je zelf te ontwikkelen als uniek individu. Sint Lucas is een creatieve opleiding (vergelijkbaar met de grafische school vroeger) met veel praktijkvakken die je niet vanachter je laptop kan doen.

Echter mochten wij van af het begin van de opleiding slechts 1 dag in de week op school komen en was er geen leuke introductie week om elkaar en de docenten beter te leren kennen. Na een paar weken mochten we van 1 naar 2 dagen per week fysiek naar school. Dit voor de praktijkvakken en het vak personality. Dat wordt gegeven door Jolanda van Leeuwen die naast personality ook rekenen geeft en tevens onze mentor is.

We hebben dus 3 dagen per week online les en we hebben sommige docenten nog nooit in levende lijve gezien. Buiten het feit dat je geen daglicht en frisse neus hebt gehaald om naar school te komen zijn de dagen van de online les saai en lang. We missen de interactie met klasgenoten. Concentreren is dan extra moeilijk, en ook vragen stellen gaat niet goed. Niet alleen omdat sommige docenten niet handig zijn met de pc en daardoor zelf storing veroorzaken (en ons de schuld geven) maar ook mist de docent het overzicht van de groep. Vanaf het begin van het schooljaar werden tijdens meerdere online lessen telkens weer de RIVM richtlijnen herhaald terwijl we die al tot in den treuren via alle mediakanalen hebben meegekregen. Ons werd door de school het gevoel gegeven dat wij verantwoordelijk zijn voor het verspreiden van het virus. Zo werden wij geacht elkaar aan te spreken op het in acht nemen van de regels en als we ons niet aan de anderhalve meter regel hielden in de klas, dan zou dat afgerekend worden bij je beroepshouding op je rapport die juist op onze school (creative communatie) erg bepalend is.

We merken nu steeds meer op, hoe we geïndoctrineerd worden van alle kanten. Zo werd bijvoorbeeld in september al bij de online les Nederlands een PowerPoint getoond met moeilijke woorden. Tussen al die random woorden stond ook het woord: anderhalvemetersamenleving.

We hebben het gevoel dat onze mening, onze eigenwaarde, persoonlijke afwegingen en onderbouwingen er totaal niet meer toe doen op school. Je telt alleen mee als je je aan alle maatregelen houdt, ook al maken die je ongelukkig en gaan ze in tegen alles waar jij als persoon voor staat. Je hele persoonlijkheid is ondergeschikt aan het regime.

We hadden in het begin erg veel zin in de nieuwe praktijkvakken, interessante modules leren en gewoon de ervaring om MBO leerling te zijn. Echter is de reden om naar school te komen inmiddels slechts het contact met leeftijdsgenootjes. Want door alle maatregelen, het gedrag van sommige docenten en conciërges en de daardoor ontstane sfeer is onze school een soort van gevangenis geworden. Waarbij we op onze hoede moeten zijn hoe en waar we lopen, of we voldoen aan alle opgelegde regels van afstand, angst en kledingvoorschriften en bemerken dat we constant in de gaten worden gehouden.

Als je binnenkomt moet je al langs de conciërge zien te komen zonder dat je tegengehouden wordt en aangesproken op je verantwoordelijkheid voor de ander. Deze conciërges stralen geen vriendelijk welkom meer uit net als vroeger. Een glimlach is niet meer te zien achter het masker. Ze dragen een hesje en badge met "houd 1,5m afstand", en ze gedragen zich als waren het echte politie agenten in de houding, met benen wijd en armen over elkaar. Vervolgens staat er een desinfectie pompje met bordje ernaast dat je verplicht bent je handen te desinfecteren. Gelukkig word je niet aangesproken als je de rotzooi uit die pomp niet op je handen smeert.

Als je dan doorloopt kom je nog vrijwilligers tegen met zo'n zelfde hesje die nu ingezet worden om ons te controleren op het handhaven van de regels. Echter weten wij dat dit altijd slechts richtlijnen zijn geweest maar vanaf het begin af aan werden deze richtlijnen geïnterpreteerd als waren het wetten en discussie daarover was niet mogelijk. In het atrium (gemeenschappelijke ruimte) hangen tv's waarop we nogmaals worden gevoed met alle richtlijnen en regels van de school. Ook zijn er stickers die ons de ernst moeten helpen inprenten. Stickers met "swipe naar rechts" (hoe je moet lopen op de trap), "Alles gaat beter op 1,5m" en "Ik stink 😊 houd afstand".

Het is sinds corona de zaak overnam een stuk grimmiger op school. Je durft gewoon niet meer dichtbij te komen, vooral niet bij de extreem bange kinderen en docenten. Er wordt door onze mentor tijdens de online les herhaaldelijk gehamerd op dat onze klas zich niet goed aan de regels houdt en als we dit niet veranderen er consequenties volgen. Als je daarover rustig in gesprek wil gaan met de docente, dan geeft ze aan dat er geen discussie mogelijk is en ook niet als we weer op school zijn. Ze waarschuwde ons nog dat als we bij haar in de les te dicht bij elkaar zouden komen dat we dan uit de klas worden gestuurd. We hebben het nu over onze mentor en tevens extreem bange docente rekenen en personality, Jolanda van Leeuwen.

Hoe kan zo een angstige vrouw nu docent personality zijn? Haar hele leven staat nu in het teken van angst. Ze schermt ermee dat zij in de risico groep zit en dat haar dochter in de zorg werkt. Met haar button op met daarop de tekst "houd 1,5m afstand van mij" is een les bij haar voor bijna alle leerlingen het meest stressvol. Voorheen was een mondkapje op de gang verplicht gesteld vanuit school, maar nu ook bij sommige praktijklessen. Onze mentor neemt het zo serieus dat als een leerling even iets aan moet wijzen op de laptop van een klasgenoot een tafel verderop dat je dan voor die 2 meter een mondkapje op moet zetten. Als je dat niet doet, dan wordt ze hysterisch en gaat ze schreeuwen. Deze docent doet niets anders dan haar angst projecteren op de kinderen.

Onze ouders hebben beide herhaaldelijk goed onderbouwde brieven geschreven naar de directie en directeur van de school, compleet met de officiële data, nut en noodzaak van de maatregelen, de onbetrouwbaarheid van de PCR-test, de psychische en lichamelijke gezondheidseffecten van alle maatregelen op ons als studenten alsmede alle info over de overtredingen van de universele rechten van de mens, grondwetten en Code Neurenberg. Ook links naar staatsgeleerden, artsen, biologen, onafhankelijke onderzoeksjournalisten en zelfs naar de studie van de universiteit wat betreft het dragen van mondkapjes. Echter werd er in de reactie op de mails totaal niet ingegaan op de inhoud ervan. Er werd slechts een standaard reactie teruggestuurd dat ze zich houden aan de richtlijnen van

het RIVM. En ondertussen bleven sommige docenten maar herhalen dat als we ons niet lekker voelen, dat we ons dan zouden moeten laten testen en de uitslag doorgeven aan school.

Toen de mondkapjesplicht daadwerkelijk officieel en dus ook verplicht werd op school werden wij vooraf weer streng toegesproken en gewaarschuwd. Onze ouders stuurden nogmaals een brief dat we zelf verantwoordelijk zijn voor onze eigen gezondheid, dat een niet medisch mondkapje nooit bedoeld is om een virus tegen te gaan, dat mondkapjes niet bijdragen aan onze gezondheid maar juist zeer schadelijk zijn. Wederom met alle bewijzen van tandartsen, longartsen, virologen, studies en psychologen. Ook na deze mail werd er niet in gegaan op de inhoud van de brief. Er werd in de antwoordmail gewoon vermeld dat het niet anders kon. En als je je niet aan de regels wil houden dat je dan niet meer welkom bent op school. Je kan je dan melden bij je docenten om online lessen te gaan volgen.

Wij vinden gezondheid belangrijker dan gehoorzaamheid en zijn daarom allebei (als enige leerlingen uit de klas) vanaf dat moment thuis gebleven om online de les bij te wonen. Echter, na 1 week dit geprobeerd te hebben voelden we ons steeds depressiever worden. We misten niet alleen het contact, het buiten samen zijn in de pauze etc., maar ook was het inbellen en volgen van de lessen op school niet te doen. Je hoort er letterlijk maar ook figuurlijk niet meer bij. Soms werden we niet ingebeld door mede leerlingen of konden we de uitleg van de leraar niet verstaan. Ook werd in de beoordeling onze letterlijke afwezigheid beoordeeld met een onvoldoende als punt voor werkhouding.

Toen wij in de tweede week hoorden van een mede student dat zij ongezien zonder mondkapje de school was binnengekomen, waagden wij de gang naar school ook, zo graag wilden wij elkaar weer ontmoeten en plezier maken met andere klasgenoten zonder angst. Maar eigenlijk is het toch idioot dat je op je eigen school, waar je veilig zou moeten zijn, constant om je heen moet kijken en hopen dat niemand je verraad. Het voelt aan als hoe de situatie was tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen deden mensen ook dingen uit angst, keken weg voor de waarheid, geloofden gemakshalve de staatspropaganda en verraadden elkaar om zelf uit de wind te blijven. Ook op school zijn de docenten meer bezig met handhaven en "befehl ist befehl"-gedrag dan dat ze hun echte functie uitvoeren. Wij krijgen niet de indruk dat ze nog zelfstandig nadenken of onderzoek doen over of al deze regels wel gezond zijn voor zichzelf of voor jongeren die gedeeltelijk onder hun verantwoordelijkheid vallen tijdens schooltijd. In de tijd dat wij maanden thuis zaten hebben wij dat onderzoek wél gedaan waardoor wij onze rechten, wetten en de macht van de farmaceutische industrie hebben leren kennen. We hebben afgelopen jaar meer geleerd van de maatschappij en machtsverhoudingen in de wereld dan al die jaren op school bij elkaar.

De eerste dagen nadat wij toch weer de school binnenkwamen zijn wij ongezien binnengekomen. Er werd wel eens door de gang geroepen; "mondkapjes!" en dan zwaaiden wij met een lapje en liepen door. We hadden de tactiek om tot het laatst te wachten om de school binnen te komen om contact met de conciërges te vermijden. Echter kunnen we er niet vrolijk van worden en kunnen we er maar niet aan wennen dat je totaal geen gezichtsuitdrukkingen meer kan zien bij mensen. Want een glimlach van een ander kan je echt goed doen.

Het liep pas echt uit de hand nadat een conciërge mij (Fariz) op de gang aansprak op het niet dragen van de mondkap. Ik vertelde dat ik de kap niet draag om gezondheidsredenen en liet het pasje zien dat ik via de officiële website van de overheid had uitgeprint. De conciërge vroeg of hij er een foto van mocht maken en daarna was de kous af, dacht ik. Tot afgelopen week we in de les zaten bij onze mentor mevrouw van Leeuwen. Ik stond op om even een andere klasgenoot te helpen en moest daarvoor 2 meter lopen (niet bij haar in de buurt). Ik had geen mondkapje op en ze werd helemaal

hysterisch alsof ik nu een gevaar voor de hele klas zou zijn. Ze riep: “Loop jij nou door de klas zonder mondkapje?”, waarop ik heel rustig met ja antwoordde. Er ontstond een kort gesprekje en ik beriep mezelf op de medische uitzondering en legde het pasje op haar bureau. De manier waarop zij uiterst voorzichtig het pasje van de tafel af nam was bijna lachwekkend, Ze gedraagt zich alsof alles en iedereen gevaarlijk en besmettelijk is. Ze zei dat ze een foto ging maken van het pasje en daarna ging ik weer zitten. Even later waren wij aan het werk en stond zij te bellen. Niet veel later kwamen er twee conciërges in volle uitrusting de klas binnen en werd ik meegenomen ter ondervraging.

Waarom schoof onze mentor de verantwoordelijkheid af? Waarom moesten de conciërges zelfs met z'n tweeën komen om mij te halen? Het voelt heel intimiderend, al dat machtsvertoon met twee mannen tegen 1 kind. Ik werd in een klein kamertje geplaatst en werd door die twee mannen aan een kruisverhoor onderworpen. Het leek wel of ik op het politiebureau zat als crimineel. Ik ben netjes opgevoed, ben nooit ingegaan tegen normale regels, heb respect voor volwassenen en blijf altijd rustig. Dat deed ik nu ook, echter moeten de regels wel van nut zijn en niet schadelijk voor mijn gezondheid. Sinds corona is het beleid op school dat de deuren altijd geopend zijn; echter nu deden de conciërges de deur van het kamertje dicht. Dit gaf mij een onveilig gevoel. Het viel mij op dat een van de conciërges heel gestrest was en ook steeds bozer werd naarmate ik in alle rust met argumenten kwam. Hij beschuldigde mij van fraude omdat dat pasje wat ik gebruik door iedereen zomaar uitgeprint kan worden. Daarop gaf ik nog als verweer dat dat ook juist de bedoeling is van de overheid, het zelf uitprinten. De conciërges gingen door met beschuldigen en zeggen dat ik een uitzondering volgens de legale weg van school had moeten regelen, en dat ik nu illegaal bezig was. Hierop zei ik dat er nooit over die mogelijkheid gesproken is in de mails van school, dus dat ik dat niet kón weten. Ze bleven hameren op dat ik toch vanaf nu een mondkapje op moest zetten en ik bleef voet bij stuk houden dat ik dat niet ga doen.

Ondertussen deed onze mentor in de klas alsof ze niet wist waarom ik uit de klas werd gehaald en zei letterlijk: “Waar gaat dit nou weer over? Ik ga wel even kijken wat er aan de hand is” aldus Rozemarijn. Maar Rozemarijn wist wel dat de mentor echt wel op de hoogte was waar dit over ging omdat ze een paar minuten daarvoor nog boos was geworden op mij. Toen ze terug kwam in de klas vroeg ze aan Rozemarijn of zij ook zo'n pasje had. En na de bevestiging van haar liep de mentor direct weer terug naar dat kamertje waar ik zat.

Tijdens het verhoor kwam dus ineens onze mentor om de hoek van de deur kijken. Ze zei tegen de conciërges: “Ik heb er nog een met zo'n pasje, willen jullie die ook ondervragen?”, waarop even later Rozemarijn werd gehaald. Ik werd eruit gestuurd en toen zat Rozemarijn daar tegenover twee volwassen mannen die dezelfde vragen en vijandige verhoortechniek gebruikten maar nu tegen Rozemarijn. Ook nu weer dat het pasje nep was, dat ze aan het liegen was en dat ze de politie konden bellen op fraude en dat het dan veel meer geld gaat kosten dan alleen om het niet dragen van het mondkapje. Rozemarijn voelde zich toen dit gebeurde heel nerveus en onder druk gezet.

Ondertussen belde ik naar mijn moeder om haar op de hoogte te brengen. Mijn moeder zei dat ze graag met een van de conciërges wilde spreken om de gemoederen te bedaren en een en ander te kunnen bespreken. Maar de conciërges weigerden tot tweemaal toe om mijn moeder te woord te staan, ook al meldde ik dat ik minderjarig ben en mijn moeder zeggenschap heeft over mij.

De discussie ging verder en ik moest daardoor de telefoon ophangen. De conciërges dreigden vervolgens ook tegen mij dat ze de politie zouden gaan bellen en “dat gaat heel veel geld kosten.” Ik zei dat ze dat dan maar moeten doen als ze dat willen, maar we zetten geen mondkapje op. Uiteindelijk hebben we ons los weten te maken uit de situatie nadat we moesten beloven dat we een mondkapje gingen halen bij de administratie en die voortaan zouden dragen tot dat we onze uitzondering via de voor ons onbekende schoolprocedure geregeld hadden. We haalden het kapje maar zetten dit natuurlijk niet op omdat wij ons immuunsysteem niet willen verzwakken.

Al leek de situatie nu rustig, het had toch een hele impact op ons en we hebben er de hele avond voor nodig gehad samen met onze ouders om te beseffen wat er nou allemaal is gebeurd. We hebben besloten om de volgende dag toch naar school te gaan, maar ook nu extra op te letten omdat we waarschijnlijk extra in de gaten gehouden worden. We merkten bij de patrouille van de conciërges over de gangen, dat hun ogen ons steeds zochten. Echter op die momenten zaten wij toevallig en konden ze ons dus niet betrappen op het niet dragen van de mondkap. Toen we aan het eind van de lesdag de school uit wilden gaan, stond er een politieauto pal voor de ingang op de stoep. Dit zorgde bij ons voor heel veel spanning en wij besloten maar via het fietsenhok naar buiten te gaan.

Onze ouders hadden ondertussen samen een ernstige mail gemaakt en hebben deze samen naar de directeur gestuurd. Daarin stond wat voor impact het handelen onze mentor en het buitenproportionele gedrag van de conciërges op ons heeft gehad, en dat zij het een zeer slechte zaak vinden dat zowel de conciërges als de mentor niet één poging hebben gedaan om onze ouders in te lichten over wat er op school heeft plaatsgevonden.

Onze ouders lieten merken in de mail dat zij verwachten dat de directeur de nodige maatregelen treft zodat de situatie niet verder zal gaan escaleren en wij gedwongen worden om aangifte te gaan doen bij de politie wegens bedreiging, laster en intimidatie van beide conciërges en mevrouw van Leeuwen. Onze ouders vroegen alsnog om vrijstelling te verlenen voor ons en dat voor ons online les aanbieden geen optie is omdat al gebleken is dat dit niet werkt, en omdat we dan in een sociaal isolement komen. De mail die onze ouders als reactie van de directeur kregen was eigenlijk nog onbeschofter dan de vorige. Er werd weer volledig voorbijgegaan aan de feiten die hebben plaatsgevonden.

Er werd slechts gezegd dat ze het "vervelend" vinden dat de wij ons zo voelen. Verder ging de brief met de standaard argumenten, zoals veiligheid van medewerkers en studenten.

De directeur kwam ermee dat ze als school "overvallen" waren met valse verklaringen die gebruikt werden om geen mondkapje te hoeven dragen, waarmee hij ons handelen na de eerdere beschuldiging van fraude nu weer als vals wegzet. In de mail maakte hij duidelijk dat de school heeft besloten om deze officiële documenten via de overheid zelfstandig als ongeldig te verklaren.

Wij konden slechts aan een uitzondering komen volgens hem, door onze medische gegevens te overhandigen als bewijs. Dan zouden wij vervolgens verplicht met een faceshield rond moeten lopen in school. Zo wilden ze de veiligheid binnen de school garanderen, aldus directeur Ruud Rabelink.

De directeur was weer niet ingegaan op het buiten het boekje gaan van zijn personeel. Daarop volgde de laatste poging van onze ouders om ons toch weer met iets meer vertrouwen naar school te kunnen sturen. In de mail wezen onze ouders erop dat de heer Rabelink zich continu verschuilt achter richtlijnen van de overheid, maar wel komt met het de optie om een faceshield te gebruiken op school. Echter staat op de site van de overheid zelf dat op plekken waar een mondkaplicht geldt, het gebruik van een faceshield verboden is. Ook weten wij dat medewerkers van school niet de bevoegdheid en het recht hebben om ons naar onze medische gegevens te vragen. Dat is tegen de privacywet. Ook het dragen van zo'n stom nutteloos spatscherm zien wij niet zitten omdat wij dan belachelijk gemaakt worden door de anderen. Deze vernedering komt dan nog boven op alle andere druk, regeltjes en beschuldigingen vanuit de maatschappij.

Ook gebruikt de school de woorden veiligheid en gezondheid van de medewerkers en leerlingen, maar wij voelen ons juist niet meer veilig als onze eigen school ons intimideert, beschuldigt van fraude, behandelt als criminelen en dreigt met het op ons af sturen van de politie.

Ook heeft de school een andere kijk op onze gezondheid dan wij, want wij hebben daar op school blijkbaar niks meer over te zeggen. Ook al ligt de verantwoordelijkheid voor onze eigen gezondheid toch echt bij ons zelf. Wij worden nu verantwoordelijk gehouden voor de gezondheid van de anderen en onze eigen gezondheid is nu niet meer van belang.

In de communicatie blijft de school schermen met “de besmettingen stijgen weer.” Dat is een vorm van angst aanjagen. Terwijl iedereen nu al weet dat dit geen besmettingen zijn, maar positieve testuitslagen. Nota bene van een testmethode die nooit ontwikkeld is om een virus mee vast te stellen en door meerdere rechtbanken in Europa al ongeldig is verklaard. Zelfs een geit, een papaya, een glas cola en appelmoes testen positief met deze test. Ook over deze PCR-test hebben onze ouders alle officiële documenten en bewijzen doorgestuurd naar school dus zouden ze niet achteraf kunnen zeggen: “Wir haben es nicht gewusst”.

Wij voelen ons niet gehoord, niet erkend, niet gerespecteerd, zeer onrechtvaardig behandeld en kunnen niet anders dan opkomen voor onze vrijheid. Onze toekomst ziet er niet zo positief uit als wij steeds verder beperkt worden in onze rechten en vrijheden, angstig voor elkaar en met steeds minder sociaal contact en gezelligheid. Mensen om je heen worden steeds depressiever en wanhopiger. Maar onze grens is bereikt, wij willen onze jeugd terug.

Leiderdorp

19 december 2020